

Fotografia

Văduva Dorenz, în vârstă de abia cincizeci și doi de ani, zăcea grav bolnavă. Doctorul constatare o nefrită cronică și îi dăduse puține speranțe.

De copil mersese la școala duminicală. Tatăl ei, bătrânul Langer, le permisesse copiilor săi aceasta. El spunea adesea: Eu, ca vechi social-democrat, nu cred în aceste lucruri, dar copiii mei trebuie să aibă o religie. Când ai îmbătrânit și viața, cu speranțele ei, dezamăgește și dispare, vezi totuși cât de utilă este aceasta. Eu aș fi bucuros acum să am o credință copilărească.

De multe ori trebuia să se gândească la o întâmplare din tren. Un domn, care ședea în fața lui, cu ochelari și barbă, îi înmânase prietenos o scriere creștină, cu rugămintea să i-o poată dăruia. Citise din ea cu interes. Domnul acela se sculase ca să-i ofere și celuilalt călător un caiet. După ce se reasezase, bătrânul Langer începuse:

„Aveți dreptate, domnule, că împărțiți aceste scrieri. Omul trebuie să aibă puțină religie.”

„Da, domnul meu, dar trebuie să fie atâta religie, încât să poată să ajungă cu ea în cer”, fusese răspunsul celui din fața sa.

„Aici iarăși aveți dreptate”, a răspuns Langer, „dar eu am procedat întotdeauna conform principiului: „Fă bine și nu te teme de nimeni!”

Atunci, domnul îl privise serios și a spus:

„N-am putea să fim foarte sinceri și să ne întrebăm: Am făcut noi întotdeauna bine?”

„Și aici aveți iarăși dreptate”, a izbucnit Langer. Apoi a trebuit să coboare și era bucuros pentru aceasta, pentru că întorsătura conversației îi devenea stânjenitoare.

Dar își amintea mereu de această discuție. O religie trebuie să fie așa, încât să te ducă în cer, altfel era nulă. Chiar dacă rațiunea îi spunea: „Aceasta doar nu există!”, totuși sigur și liniștit de tot nu fusese niciodată.

Deci, copiii săi au mers la școala duminicală, chiar și Lenchen, doamna Dorenz de mai târziu.

Lenchen asculta cu interes adevărurile eterne, așa de vechi și totuși așa de noi: despre: păcatul omului, dragostea lui Dumnezeu, căutarea Mântuitorului și bucuria creștinului răscumpărat. Ea făcea cunoștință cu toate aceste lucruri serioase. Dar chiar dacă asculta cu interes, cele auzite nu lăsau asupra ei o impresie mai adâncă. După ce a terminat școala a părăsit și școala duminicală.

Familia Langer erau oameni simpli, iar câștigul la limită al tatălui făcea necesar ca și copiii să trebuiască să ajute de timpuriu. Așa că Lenchen s-a mutat curând într-o slujbă cu copii, ca să nu mai fie la masa tatălui. Ea a trebuit să învețe de timpuriu să stea pe propriile picioare.

Anii au zburat. Lenchen împlinise douăzeci și doi de ani. Într-o frumoasă după-amiază de duminică, pe care o avea liberă și a folosit-o pentru o excursie, a cunoscut un tânăr, pe Walter Dorenz, de douăzeci și cinci de ani. Din prima clipă, amândoi au fost interesați unul de celălalt și s-au plăcut. Un an mai târziu s-au căsătorit și, cum credeau ei, aveau totul îndeajuns. Dar era chiar așa? De unde venea dorul tăcut după altceva, după ceva ce nu le aducea nici căsnicia lor armonioasă? De unde venea aceasta, că inimile lor erau adesea așa de goale? Ah, dacă Lenchen s-ar fi gândit înapoi, la zilele de școală duminicală! Dacă s-ar fi dus la dulap, să deschidă Noul Testament al ei, un cadou al învățătorului, și să citească în El despre Cel care cheamă prietenos: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” (Matei 11.28).

Dar la El nu s-a mai gândit. Curând s-a înmulțit și munca ei prin creșterea grupului de copii, așa că n-au mai rămas gânduri pentru nevoile sufletului. Atunci a murit soțul ei, dintr-odată, neașteptat. El făcuse o călătorie de afaceri și era pe cale să se întoarcă acasă. În drum spre tramvai se prăbușise. Trecătorii s-au grăbit repede într-acolo, l-au ridicat și l-au dus pe o bancă din fața unei cârciumi. Un doctor a fost imediat la fața locului. Dar el n-a putut să rețină viața care zbură. Horcăitul bărbatului era tot mai slab și mai slab și după un sfert de oră viața zburase. Apoplexie.

Acest sfârșit neașteptat al soțului iubit o afectase îngrozitor pe doamna Dorenz, dar „necesitatea” dură a vieții, grija pentru copii o împinseseră mai departe și astfel nu rămăseseră nici de data aceasta fixate adevărate impresii adânci. Viața trecuse grăbită, copiii se făcuseră mai mari și ea avea acum cincizeci și doi de ani.

Deja de mai mult timp nu se mai simțise destul de viață. Treaba nu voia să „izbutească”. Această oboseală, în plus durerile de spate aproape neîntrerupte! De câte ori n-a trebuit să se culce, pur și simplu nu mai putea. Fără să știe de ce, îi dădeau de multe ori lacrimile.

Dar Dumnezeu avea gânduri de pace și pentru această ființă omenească. El S-a retras cu ea și a vorbit cu ea despre trecut. Conștiința, pe care omul o posedă din zilele căderii în păcat, s-a trezit. De multe ori a trebuit să se gândească la ultimele clipe ale tatălui ei. Cu ce teamă văzuse tata Langer moartea venind! „Lenchen”, strigase el, „citește-mi ceva din Noul Testament al tău, pe care Îl aveai la școala duminicală!” Dar ea nu putuse să-L găsească. Cu spaimă se gândea în urmă la teama omului altfel așa de sigur de sine, necredincios. „Copilă, dacă Biblia este adevărată, atunci sunt pierdut, atunci îmi va merge rău.” Acesta fusese ultimul său cuvânt în agonia sa. La groapă, preotul a putut să vorbească, desigur, despre hărnicia sa și despre onorabilitatea sa, dar aceasta și fusese totul.

Aceasta și încă multe altele treceau pe lângă femeia bolnavă. Tot mai bine înțelegea că multe omisiuni erau pe calea ei, omisiuni față de Dumnezeu și față de oameni. Și încă mai mult, ea se încărcase cu o vină, o mare vină în privința sufletului ei nemuritor. De el nu se îngrijise niciodată. Ea a ajuns în mare necaz și s-a prăbușit complet înaintea lui Dumnezeu.

Copiii o găseau de multe ori pe mama lor plângând pe patul ei și uneori întrebau cu mare compasiune despre cauză. Totuși, nu putea să fie numai boala. Într-adevăr, doctorul vorbise despre un rău îndărătnic, dar suferința totuși n-o caracterizase ca fiind o femeie deznădăjduită. Cu timpul, comportarea mamei li se părea tot mai enigmatică. Să fi suferit și cu mintea? La toate întrebările, ea avea un singur răspuns. Mereu puneă mâna în zona inimii, cu cealaltă arăta în sus și striga:

„Aici arde și Cel de acolo de sus o știe!”

Un fiu era legător de cărți. El avea în casa mamei o mică afacere proprie. Într-o zi i-a fost adus un valoros album în piele, parțial cu fotografii foarte vechi. Închizătoarea trebuia înnoită și un număr de fotografii trebuiau lipite din nou în mod artistic. El a privit pozele cu interes. Cât de ciudată era la unii frizura, la alții îmbrăcămintea, cât de expresive erau la mulți fața și privirea! I-a venit gândul, dacă mama bolnavă, care în rest nu mai avea interes pentru nimic, n-ar putea fi puțin distrasă prin aceste poze din vremuri vechi.

El i-a dus albumul și ea a privit fotografiile cu ajutorul fiului. El întorcea fiecare pagină și se bucura să vadă că măicuța lui bolnavă începea să capete interes. În mod deosebit o fotografie a privit-o neobișnuit de mult timp. Era fotografia unui bărbat de vârstă mijlocie.

Ea și-a pus mâna pe fotografie și deodată a strigat tare și dureros, în timp ce mâna cealaltă și-a pus-o pe inimă

„Aici arde și Cel de acolo de sus o știe, iar acesta o știe și el.”

Ea a repetat de mai multe ori: „iar acesta o știe și el”.

Pe fiul îl durea și se temea pentru mama sa bolnavă. Cuvintele ei i se păreau în ziua aceasta mai enigmatice ca oricând. „Aceasta o știe și el!” Atunci i-a venit o idee: Să-l fi cunoscut mama pe acest bărbat, care arăta așa de demn de încredere?

El s-a dus la proprietarul albumului, i-a povestit câte ceva despre cele petrecute și a întrebat de bărbatul pe care îl înfățișa fotografia.

„Da”, a sunat răspunsul, „acesta este un unchi drag de-al meu, bătrân. El locuiește de câțiva ani aici, în orașul nostru, pe Kulturstraße, numărul 37. Mergeți odată la el!”

El l-a vizitat pe bătrânul domn și i-a povestit despre boala mamei.

„De unde este ea? Și cum se numea mai înainte?”

„Lenchen Langer se numea și locuia în Stockhausen.”

Atunci, bătrânul domn a strigat:

Acolo am fost mulți ani învățător la școala duminicală și Lenchen Langer era unul dintre copiii de care pot să-mi aduc bine aminte.”

„N-ați vrea s-o vizitați odată pe mama mea bolnavă?”

„Sigur, cu plăcere, încă astăzi după-amiază, dacă vă convine.”

Bătrânul domn și-a ținut cuvântul. După-amiază a venit și a fost condus în camera bolnavei.

Mama Dorenz abia dacă i-a băgat în seamă la început pe cei care intrau. Dar când străinul i s-a adresat cu cuvinte prietenoase, atunci s-a ridicat puțin, l-a privit insistent pe vizitator și apoi a strigat tare:

„Sunteți domnul Dantenbach din Stockhausen!?”

„Da, eu sunt, dar de mulți ani locuiesc aici, ca să-mi petrec aici restul zilelor.”

„O, dragul, vechiul meu învățător de la școala duminicală! Ce bine că pot să vă mai văd o dată! Mi-ați povestit de atâtea ori despre Isus, dar eu am uitat totul și împreună cu soțul meu am mers în rătăcire, iar el m-a lăsat singură.”

Ea a căzut epuizată înapoi pe perne, dar șoptea încet cu ochii închiși:

„Și totuși, Isus este singurul care poate să mă ajute.”

Dar n-a zăcut mult așa. S-a adresat din nou vizitatorului, care își trăsesese un scaun lângă pat și a întrebat:

„Nu-i așa? El nu este totuși doar Mântuitorul femeii din Sihar, ci și Mântuitorul lumii.”

Revenise memoria pentru lucruri de mult uitate? Fiul, care rămăsese în cameră, privea uimit transformarea care se petrecea cu mama. Ea vorbea așa de limpede! Apoi, lacrimile s-au rostogolit încet din ochii ei și ca dintr-o nevoie adâncă a strigat:

„O, tată Dantenbach, ajutați-mă! Ajutați-mă!”

Apoi a povestit vechiului învățător de la școala duminicală, cu scurte întreruperi, toată povestea ei.

Acesta a auzit cu inima impresionată de recunoștință, mărturisirea fostei sale eleve de la școala duminicală. El a privit uimit căile pe care mersese Dumnezeu cu această femeie, ca s-o aducă la recunoaștere și a condus cu bucurie sufletul pocăit la Golgota, unde Domnul Isus a făcut ispășire pentru o vină străină.

Era greu pentru bolnavă să trebuiască a recunoaște cât de mult omisese în viață și că nu putea îndrepta absolut nimic. Dar ea se putea da liniștită în mâna Celui despre care i se citea:

„Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21).

Și apoi, când a putut să apuce în credință că într-adevăr Isus purtase toată vina ei ca Miel al lui Dumnezeu, atunci inima ei s-a bucurat și buzele ei revărsau laudă și mulțumire.

„Ție-nchinare, Mielului!/ Păcatele ne-ai purtat,
Ai fost pe lemnul crucii/ Pentru noi blestemat.

Tu ești Izvor al vieții,/ Fiul eternului Dumnezeu,
Tu-n locul nostru, bieții,/ Plătit-ai păcatul greu.”

Copiii abia dacă își recunoșteau mama, așa de mare era transformarea după întâlnirea cu vechiul ei învățător de școală duminicală.

„Acum totul este în ordine, iubiții mei copii”, a spus ea. „Acum, după ce vina și păcatul sunt îndepărtate, după ce L-am cunoscut pe Dumnezeu ca pe Dumnezeul și Tatăl meu în Hristos și mă știu în siguranță ca un copil al Său, acum pot să plec acasă. Numai o rugămintă mai am acum, ca și voi toți să vreți să veniți la acest Mântuitor.”

Copiii probabil doreau, la ce au putut să trăiască, să aibă sentimente asemănătoare ca odinioară patriarhul Iacov, care, după ce petrecuse o noapte în Betel, a strigat cu venerație: „Aceasta nu este altceva decât casa lui Dumnezeu și aceasta este poarta cerurilor!” (Geneza 28.17). De multe ori o observau pe mama, cum zăcea acolo cu mâinile împreunate și șoptind, rostea numele copiilor ei. Domnul Dantenbach a venit de mai multe ori și aceasta era întotdeauna o înviore pentru bolnava fericită. El nu devenise numai îndrumătorul mamei; el a devenit și prietenul copiilor ei.

Deja câteva săptămâni mai târziu, bolnava a plecat fericită acasă. Ultimul ei cuvânt către copiii care plâneau a fost:

„Am o călătorie bună, pentru că Isus este cu mine. Veniți – vă rog – cât mai curând – și – toți!”

Apoi, încă o ultimă privire dragăstoasă, o răsuflare adâncă și bolnava n-a mai fost. Copiii își spuneau, plângând: „O viață fără Mântuitorul nu merită totuși osteneala”.